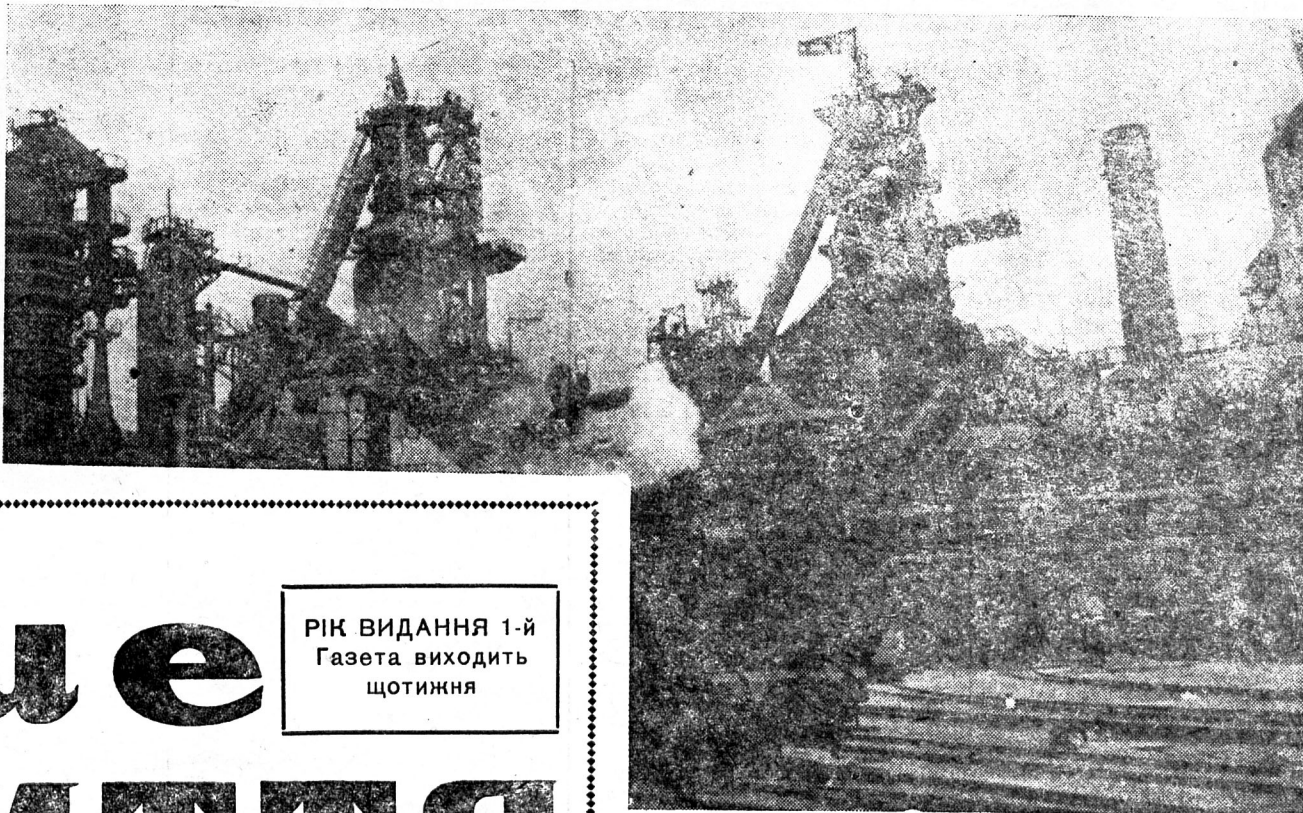

Уже в десятий раз радянський народ відзначає традиційний День металурга. Завдяки перевагам соціалістичного ладу металургійна промисловість Радянського Союзу розвивалася темпами, не досяжними для капіталістичних країн. Виплавка сталі, наприклад, зросла в 1966 році порівняно з 1913 роком в 22,5 раза. У цьому році наша країна вийшла на рівень виробництва більш, як 100 млн. тонн сталі на рік.

Великий вклад у розвиток металургії нашої країни вносить український народ. Трударі вогняної професії Донбасу, Придніпров'я, Кривого Рогу, готуючи гідну зустріч 50-річчю Великого Жовтня, ще ширше розгортають соціалістичне змагання за підвищення продуктивності праці, за збільшення випуску металу, який дуже потрібен усім галузям промисловості, будівництву і сільському господарству. Багато металу використовується і

Пролетарі всіх країн, єдніться!

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 2

Середа, 12 липня 1967 року

Ціна 2 коп.

СЛОВО ПАРТІЇ ВЕДЕ ВПЕРЕД

Радянські люди з величезною увагою і інтересом вивчають Тези Центрального Комітету КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції». В цьому документі глибоко розкрито велич славного шляху, пройденого нашою Батьківщиною за піввіку, узагальнюється гігантський досвід лєнінської партії по керівництву будівництвом нового суспільства, визначаються завдання на сучасному етапі його розвитку.

Запалююче слово партії окриляє трудящих нашої країни, надихає на героїчний подвиг і самовіддану працю, веде вперед по лєнінському шляху до великої мети — будівництва комунізму в нашій країні. Ця велика мета народжує велику енергію народу, тісно згуртованого навколо лєнінської партії та її Центрального Комітету.

Змагання широким мас трудящих, рух за комуністичну працю в переддвер'я 50-річчя Радянської держави, за виконання завдань п'ятирічки — яскраве свідчення невичерпної творчої енергії радянського народу.

Як і всі радянські люди, глухі трудящі нашої республіки з великим піднесенням знайомляться з Тезами ЦК КПРС. Багато думок і почуттів викликає цей історичний документ у членів Товариства глухих України, надає нових сил і енергії ко-

лективам учбово-виробничих підприємств, окремим групам робітників, які працюють на заводах і фабриках державної промисловості, в колгоспах і радгоспах.

— Буде надпланова продукція! — говорять робітники київських УВП, які достроково виконали виробничу програму першого півріччя. На підприємствах змагаються за економію сировини, матеріалів, електроенергії, впроваджують раціоналізаторські пропозиції, економлять яких вноситься в ювілейний фонд.

У відповідь на Тези ЦК партії колективи луганських УВП №№ 1 і 2 готують до великої річниці трудові дарунки. Ці підприємства взяли підвищенні зобов'язання по випуску виробів для народних потреб.

Добре працювали в першому півріччі також такі учбово-виробничі підприємства, як Білоцерківське, Запорізьке, Дніпродзержинське та інші.

Почалась друга половина ювілейного року. Треба примножувати трудові зусилля для дострокового виконання прийнятих зобов'язань до 50-річчя Великого Жовтня.

Тези ЦК КПРС запалюють радянських людей на нові звершення, сприяють вихованню народу в дусі радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму.

Партійні, комсомольські та

профспілкові організації підприємств та культурних установ повинні подбати про те, щоб зміст Тез було доведено до свідомості кожного трудівника. Багато треба зробити для цього працівникам численних будинків культури і клубів Товариства глухих.

Наші установи культури використовують різні форми і методи масово-політичної і культурно-виховної роботи, зокрема мімічні перекази матеріалів про Великий Жовтень, громадянську і Вітчизняну війни, лекції та бесіди про дружбу народів, тематичні вечори, зустрічі з старими більшовиками, виїзди колективів художньої самодіяльності в сільську місцевість тощо.

Повсякденне глибоке роз'яснення на підприємствах і в культурно-освітніх установах Тез ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції», вся пропаганда і політична інформація повинні сприяти дальшому зростанню політичної і трудової активності трудящих, новим успіхам в усіх ланках багатогранної діяльності організацій УТОГ.

Примножимо трудові здобутки

Редакція газети «Наше життя» звернулася до окремих господарських керівників з проханням розповісти, як трудяться колективи підприємств в знаменні для нашої країни дні, коли радянські

люди вивчають Тези ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції», і який трудовий внесок роблять вони до славного ювілею.

ЕДНІСТЬ ПАРТІЇ І НАРОДУ

Відбулися збори активу Київської обласної партійної організації.

З великим піднесенням присутні обрали почесну президію зборів, у складі Політбюро Центрального Комітету КПРС.

Доповідь про підсумки червневих (1967 р.) Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України та завдання обласної партійної організації зробив перший секретар Київського обкому партії Ф. П. Головченко.

Доповідач і промовці розповіли про величезний інтерес, який викликали у трудящих області Тези ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції».

В одностайно прийнятій постанові збори цілком і повністю схва-

лили підсумки червневих Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України.

Збори висловили тверду впевненість в тому, що трудящі Київщини, тісно згуртовані навколо лєнінського Центрального Комітету КПРС, з новою силою боротимуться за успішне виконання виробничих планів і соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 50-річчя Великого Жовтня.

Збори партійного активу Київщини заповіли ЦК КПРС і ЦК КП України, що обласна партійна організація й надалі примножуватиме зусилля у боротьбі за перемогу безсмертної справи великого Лєніна, планів комуністичного будівництва.

З великим піднесенням учасники зборів прийняли вітальні листи Центральному Комітету КПРС і ЦК КП України.

— Самовіддано трудяться наші виробничники, — розповідає Олександр Семенович Поздняков, директор Клеванського учбово-виробничого підприємства Ровенської області. — Завдання шести місяців виконано достроково, виготовлено понад план продукції на 22 тисячі карбованців. Цього ми добились, насамперед, завдяки правильній організації праці, чіткій технології всіх виробничих процесів і, головне, сумлінному ставленню до праці робітників та інженерно-технічних працівників.

В цеху складання меблів працює бригада з 12 чоловік. Керує нею наш кращий виробничник Віталій Лисан, який, до речі, працює на нафтовому підприємстві близько 10 років. Змінне завдання він завжди виконує на 120—130 процентів. Володимир Кирик, робітник цієї ж бригади, член прези-

дії Центрального правління УТОГ, також показує зразки високопродуктивної праці.

Велика увага приділяється механізації трудовітких процесів. В цьому відношенні багато зроблено нашими раціоналізаторами. Лише за минулий рік від запровадження раціоналізаторських пропозицій, а саме: фанерування ребра боку дивана за допомогою електромеханічної вайми, виготовлення підлокітників на спеціальному пресі, який зроблено силами наших умільців-раціоналізаторів, — зекономлено 4 тисячі карбованців.

Анатолій Миколайович Воронцов, директор Запорізького УВП, розповів: останнім часом обсяг продукції, яка виготовляється на підприємстві, порівняно з минулим роком збільшився майже вдвоє. Досягли цього завдяки розчленуванню окремих операцій на всі

ділянки виготовлення електровиробів та виробів для газоосвітлення. Якщо, наприклад, раніше дроселі для люмінесцентного освітлення виготовляли від початку до кінця в одному цеху, то тепер провели розчленування операцій. Спочатку заготовляємо деталі, а потім їх складаємо вже в іншому цеху. В цехах встановлено ще кілька різних верстатів. Збільшення продуктивності праці повністю виправдовує цей захід.

Останнім часом наше підприємство дещо розширюється. Освоюються нові види продукції — трансформатори, дроселі інших ємкостей тощо.

Основним своїм завданням вважаємо — достроково виконати зобов'язання до 50-річчя Радянської влади.

СОЮЗ ВІЛЬНИХ І РІВНОПРАВНИХ

об'єднання. Догорала громадянська війна, але завоюванням революції загрожували господарська розруха та економічна блокада, підводили голову буржуазно-націоналістичні недобитки. Очевидно було, що і світовий імперіалізм не відмовиться від наміру силою задушити першу робітничо-селянську державу...

Щоб захистити завоювання революції, в найкоротші строки відбудувати зруйноване народне господарство і створити соціалістичну економіку, потрібна була єдність дій усіх народів, які населяють Країну Рад.

Питання про створення багатонаціональної держави, її основні принципи палко обговорювались по всій країні: на партійних конференціях, у профспілках, на зборах робітників і селян. І в цьому теж виявився глибокий демократизм багатонаціональної держави, яка зароджувалась. 30 грудня 1922 року на I Всесоюзному з'їзді Рад були одностайно прийняті Декларація і Договір про утворення СРСР.

Минули роки. Соціалістичне братерство всіх народів нашої Батьківщини стало міцним і нерушимим. Вільні і рівноправні, вони спільними зусиллями побудували соціалізм, вийшли на шлях процвітання і досягли величезних успіхів у розвитку економіки і культури. У братній єдиній сім'ї народів СРСР ми відстояли завоювання Жовтня і добилися грандіозних результатів на обраному нами шляху.

Створено з допомогою усіх народів країни потужну індустрію в республіках Середньої Азії, в Казахстані. Небаченими в історії темпами розвивається економіка РРФСР, України, Білорусії, Молдавії, республік Закавказзя і Прибалтики. В Узбекистані в 1918 році було вироблено 3,3 мільйона кіловат-годин електроенергії, а в 1966 році — 12 мільйонів 200 тисяч. У Казахстані відповідно — 1.300 тисяч і понад 21 мільйон. У Башкирії тепер виробляється електрики в чотири рази більше, ніж

в усій Росії в 1913 році. Маючи таку енергетичну базу, республіки виробляють порівняно з 1913 роком промислової продукції: Україна — в 44 рази більше, Білорусія — в 64 рази, РРФСР — в 67 раз, Казахстан — в 101, Киргизія — в 117, Вірменія — в 119 раз.

Характерна особливість розвитку національних республік у соціалістичній країні — створення в них найновіших сучасних галузей промисловості: авіаційної, автомобільної, хімічної, радіопромисловості і т. д.

Яскраво виявляється дружба народів Радянського Союзу в бурхливому розвитку їх національних культур. На початку століття офіційний журнал «Вестник просвещения» писав, що для ліквідації неписьменності населення в Середній Азії потрібно буде більш як 4,5 тисячоліття. Минуло лише 50 радянських років, і в Таджикистані, наприклад, учнів і студентів стало в 150 раз більше, ніж було в 1914 році, на кожні десять тисяч жителів припадає 130 студентів вузів. І так — в усіх республіках.

Успіхи ці особливо разючі, якщо порівняти їх з рівнем освіти у сучасних буржуазних державах. У Грузії, наприклад, на кожні десять тисяч населення припадає 172 студенти вузів, тоді як в Ірані — 10, у Пакистані — 18, в Індії — 24, в Туреччині — 28; у Радянській Латвії відповідно — близько 160, а в ФРН — 45, в Англії — 58, в Італії — 47. В кожній радянській республіці виросли численні кадри інтелігенції: вчителів, інженерів, лікарів, учених. Створено свої театри, музеї, кіностудії.

Досвід розвитку СРСР — багатонаціональної союзуї соціалістичної держави, відзначається у Тезах ЦК КПРС до 50-річчя Великого Жовтня, розкриває суть і значення соціалізму для розв'язання вікового національного питання, являє собою торжество ідей пролетарського інтернаціоналізму на практиці.

Ан. ЛЮБЦЕВ.

Старі друзі зустрілися знову. Вони діляться спогадами про події минулого, що найбільш запам'яталися.

На фото (зліва направо): найстаріші члени Українського товариства глухих О. В. Рошупкін (Слов'янськ, Донецька область), М. О. Поляков (Львівська область), М. Д. Радомська (Донецька область), Б. К. Лавренюк (Запорізька область) і А. І. Москаленко (Донецька область). Фото І. Щербанюка.

Цікаві зустрічі

Зустрічі зі старими більшовиками, учасниками Великої Жовтневої соціалістичної революції, громадянської і Вітчизняної воєн проводяться нині на Донеччині. Так, в Краматорському будинку культури відбулися тематичні вечори, на яких виступали учасники Великої Вітчизняної війни: пілот полку Марини Расковой — О. С. Малюта (Саша Егорова), Є. І. Назаренко — мати Шури Назаренко, організатора комсомольського підпілля в Краматорську і Н. В. Римаренко — танкіст, учасник визволення Краматорська.

Зустріч зі старим більшовиком тов. Ярошук, який бачив В. І. Леніна, відбулася в Петровському клубі.

Цікавим був вечір в Жданівському будинку культури, де виступив Герой Радянського Союзу І. Я. Смажнов.

Читацька конференція під назвою «Шляхом батьків», проводилась в Донецькому будинку культури.

В червоних кутках учбово-виробничих підприємств, в будинках культури глухих Донеччини, бібліотеках оформлюються книжкові виставки та стенди, присвячені 50-річчю Радянської влади та 100-річчю з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

Т. ПЕРЕБИЙНІС.
Інструктор по роботі з глухими в сільській місцевості Донецького обласного відділу УТОГ.

14 липня — День Черкаської області

КРАЙ НАШ, ПРИДНІПРОВИЙ

Черкащина!.. Тут, біля Канева, знаходиться широковідомий не тільки на Україні, а й далеко за її межами музей-заповідник «Могила Т. Г. Шевченка» — місце традиційного вшанування пам'яті Великого Кобзаря.

Черкаська область — важливий район харчової промисловості УРСР з високо розвинутим машинобудуванням, зростаючою хімічною, паливною і легкою промисловістю.

Сільське господарство області відзначається високим рівнем зернового господарства, бур'яківництва і молочно-м'ясного тваринництва.

В області, де народилися видатні діячі української культури: прозаїк XIX століття І. С. Нечуй-Левицький, відомий сучасний драматург О. Е. Корнійчук, композитор К. Г. Стеценко, народний художник СРСР І. С. Іжакевич — зростають нові творчі таланти, широко розвиваються наука і культура.

Коли республіка вшановує Черкащину, трудівники області вивчають Тези ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції», беруть нові, підвищені зобов'язання.

Разом з усіма трудящими області вносять свій вагомий внесок у виконання завдань ювілейного року глухих, які працюють в промисловості і сільському господарстві, приймають активну участь у всіх сферах суспільного життя.

В Черкаській області лише одне учбово-виробниче підприємство, яке незважаючи на деякі труднощі систематично перевищує планові завдання. Невпинно зростає продуктивність праці, поповнюється і розширюється асортимент виробів. На підприємстві нараховується чимало виробничників, яким присвоєно високе звання ударників комуністичної праці.

Так, наприклад, столяр Станіслав Мар'янович Цілінський щоденно перевищує змінні завдання. Його портрет вже протягом п'яти років красується на міській Дошці пошани. Бригаді майстра Іполита Нарцизовича Циховського однієї з перших на підприємстві присвоєно звання комуністичної. Зараз за це високе звання борються чотири бригади.

Масовий рух за зразки комуністичної праці широко охоплений серед глухих, що працюють в компактных групах державних промислових підприємств і сільському господарстві. Вони перевищують норми і виготовляють продукцію лише високої якості.

Іван Семенович Горбівненко вже понад десять років працює шевцем в комбінаті побутового обслуговування м. Сміли. І завжди про нього відзначаються, як про хорошого майстра, знавця своєї справи. Тов. Горбівненко постійно підвищує свою кваліфікацію, завжди першим освоює технологічні операції. За високі показники в соціалістичному змаганні нагороджений значком «Відмінник соціалістичного змагання УРСР» та медаллю «За трудову доблесть».

Токар Матусовського цукрозаводу м. Шполи Іван Васильович Задніпраний вважається кращим виробничником. Змінні норми виконує на 170—175 процентів. За високі виробничі показники також нагороджений медаллю «За трудову доблесть» і значком «Відмінник соціалістичного змагання УРСР». Свій багатий досвід тов. Задніпраний охоче передає товаришам по роботі.

Високі показники в праці досягли і трудівники сільськогосподарських полів. Правління обласного відділу УТОГ щорічно проводить наради передовиків сільського господарства. Кращим колгоспникам, працівникам тваринницьких ферм вручаються почесні грамоти, видаються грошові премії.

Чималі досягнення і в наших спортсменів. Проведені обласні змагання з кулевої стрільби, баскетболу, футболу. Переможці спортивних змагань області приймали участь в зональних і республіканських змаганнях.

Всі міжрайонні відділи, підприємства та організації включились в соціалістичне змагання за гідну зустріч 50-річчя Радянської влади.

М. ГАНЧИЦЬКА.
Голова Черкаського обласного відділу УТОГ.

У МИРНОМУ РАДЯНСЬКОМУ НЕБІ

День Повітряного флоту СРСР — одно злюбимих свят радянського народу. По-батьківському, палко і сильно, любить він своїх мужніх синів — військових і цивільних льотчиків.

Розвиткові вітчизняної авіації велику увагу приділяв великий Ленін, про вдосконалення її техніки, підготовку висококваліфікованих кадрів безупинно дбають Комуністична партія, Радянський уряд.

Нині наші Військово-Повітряні Сили мають найдосконаліші реактивні надзвукові винишувачі, літаки-ракетопосці. Але головна їх гордість — люди. Сміливими соколами називає їх народ. Вони здобули собі світову славу, відважно відстоюючи завоювання Великого Жовтня, захищаючи свою Вітчизну від її ворогів. Віддані народові і партії, нашим комуністичним ідеалам, вони пильно стережуть рідні повітряні рубежі і на перший заклик готові дати відсіч будь-якому агресорові, якщо він наважиться порушити мирне життя Радянської країни.

...Все готово до старту.

— Екіпаж, злітаю!

Задвигтіла земля. Це почали працювати чотири потужних двигуни. Швидкий розбіг — і важкий корабель у повітрі. Кілька хвилин, а висота вже десять кілометрів. Нам треба пробити в повітрі кілька годин, подолати без посадок величезну відстань. А втім цей маршрут по нинішніх поняттях не дуже вже й далекий. Поки літак «поглинає» кілометри, я згадую далеке минуле.

...Жаркий, сонячний день. Над нашими головами з несамоутих ревінням пролітали літаки. А ми, курсанти авіаційного училища, широко розкритими очима зустрічали і проводжали кожну машину.

Це було до війни, в День Повітряного Флоту СРСР. Інструктори нашого училища на честь свята демонстрували пілотаж на брижочому. Багато часу минуло, але я ніколи не забуду тих вражень. Радість, захоплення і... трошечки страху в серці за незвичайних людей, які проносились над нами.

А через кілька місяців навчання і ми одержали путівку в п'ятий океан. Відтоді небо стало моєю стихією. І чим більше я літав, тим більше пере-

конувався: нічого незвичайного в професії військового льотчика немає. Але важкого і прекрасного в ній багато.

Говорити так дозволяє мені більш як тридцятирічний безперервний час льотної роботи, участь як льотчика-бомбардувальника в бойових діях авіації Червонопрапоного Балтійського флоту в роки Вітчизняної війни і, нарешті, постійне освоєння техніки пілотування все більш нових і все більш складних літаків.

...Восени минулого року моєму екіпажеві довелося виконувати нічний політ над Кавказьким хребтом. Погода була дуже погана: ураганний вітер, дощ, часом мокрий сніг. Нашу важку машину кидало як тріску. Електризацію окремих деталей літака можна було помітити неозброєним оком: на лівому лобовому склі через кожні п'ятнадцять — двадцять секунд спалахували карликові блискавки. Голубувато-зелені жилки електричних розрядів якусь мить мигтіли на чорному фоні і зникали так само раптово, як і з'являлись.

Красиво і страшило.

Раніш, коли літали на літаках з поршневими двигунами і доводилось потрапляти в такі умови, ставало моторошно. А тепер екіпаж був спокійний. Штурман офіцер Пласкін, користуючись бортовим радіоло-

катором, точно визначав відстань до грозових вогнищ, вчасно давав поправки у курс. Ми кілька раз відвернули праворуч, ліворуч і вийшли з району гроз, так і не зустрівшись з блискавкою.

Правда, літак попадав у мокрий снігопад. Я вмикав фари. Білі нитки мчали назустріч. Коли обледеніння стало загрозливим, ми боролися з ним, використовуючи гаряче повітря від двигунів та електрообігрів від генераторів літака. Боротьба була успішною. Машина не втрачала ні швидкості, ні висоти. Я вмикав фари. Темрява знову охоплювала нас. І літак мчав крізь морок. Екіпаж працював чітко і злагоджено. Значить, на новий ступінь піднялись уміння і знання людей.

...Зараз ми стартуємо в чисте небо. Мої підлеглі офіцери Акіншин і Калаянов, Симакон, Гладир, Староверов, Петросян, Белевітин, Цветков, як і тисячі їхніх ровесників, пілтують свої літаки згідно з науково розробленими програмами і настановами. Вони виконують вправу послідовно, за принципом: «від простого — до складного», щоб ніколи не потрапити у безвихідне становище. Постійна і висока боєготовність воїна-авіатора — основний критерій в оцінці його службової діяльності.

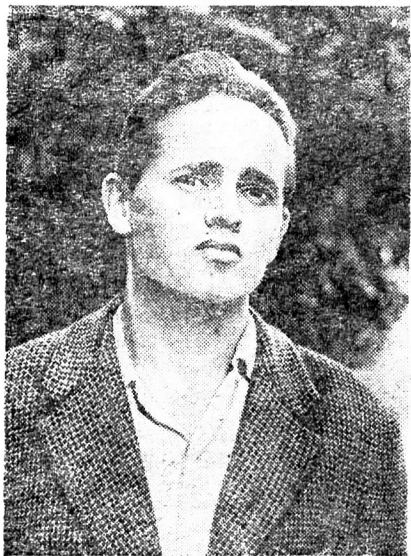
...Вперше в житті я пролітав по трасі Москва—Владивосток у 1917 році. Тоді ми дозправлялися паливом на кожному проміжному аеродромі. На це витрачалися години. А тепер і військові і цивільні літаки проходять цю трасу з кімчи в кишень без посадок. Змінилась техніка. Змінилися люди...

Суворі романтика льотної професії. Але що може зрівнятися з щастям польоту! Здається, тисячі раз бачив і захмарне сонце, час було б звикнути. Але хіба можна звикнути до чуда? Перед кожним новим зльотом відчуваєш радість, хвилююче почуття новизни...

Полковник А. ПЯТКОВ.
Військовий льотчик першого класу.

ТРУДОЛЮБИ

Понад десять років пройшло відтоді, а Микола ще й досі пам'ятає той день, коли вперше з хвилюванням переступив поріг прохідної свого підприємства. Його направили в цех по складанню ліжок, а він, зніяковівши, стояв біля самого цеху і ніяк не наважувався

Микола БІЛИЙ.

Фото Ф. Уварова.

ступити далі хоча б крок. Крізь відчинені двері бачив, як там трудяться люди.

«Цікава робота,—подумав він.— Але мабуть складна». Адже звичайні труби потрібно різати, свердити, шліфувати. Саме так виготовляли кожне ліжко. Біля стіни цеху їх цілий ряд. Ліжка вантажили на автомашину, везли прямо до магазину, або ж відправляли на склад. І Микола на мить уявив собі, як незабаром таке ж ліжко, ні краще, обов'язково краще він виготовить сам, на його виріб будуть дивитися товариші по роботі. Ліжко повезуть також до магазину, і там хтось купить його. Покупець, вдячний йому, Миколі, тепло згадуватиме про його вміння, працьовиті руки. За думками не помітив, як до нього підійшов інструктор виробничого навчання Павло Гнатович Сутормин, поклав руку на плече.

— Про що задумався, хлопче?—спитав. — Хочеш працювати в нас?

Микола злегка кивнув головою. В очах спалахнула іскорка радості.

— От і добре,—продовжував далі розмову Павло Гнатович.— Проходь, не бійся. Ставай сміло за лещата. Ось тут буде твоє робоче місце.

Микола вперше взяв в руки не-

велику заготовку, міцно затиснув її в лещата, а потім злегка провів кілька разів зверху терпугом. Побачив, як з-під нього посипався на підлогу, на верстак сірий порошок.

Другого дня стояв біля лещат впевніше, рухи його були вже не такими незграбними, а більш чіткими. А за шість місяців легко освоїв майже всі операції.

— Здібний учень,—похвально відзивався про нього старий робітник комуніст Павло Гнатович Сутормин.— Вийде з нього хороший спеціаліст.

Незабаром Миколу обрали секретарем комсомольської організації. Відчув велику відповідальність перед своїми товаришами. Тепер він не лише повинен сам добре трудитися, а й вміло організувати інших. Так Микола Білий став організатором всіх комсомольських справ на Луганському учбово-виробничому підприємстві № 1. Його слухали і з задоволенням виконували найменше доручення: чи треба було зібрати певну кількість металолому, чи виготовити фотомонтаж до свята, організувати відпочинок робітників у вихідний день, поїхати на екскурсію по історичних місцях області. Микола брався за все і обов'язково доводив найдрібнішу справу до кінця.

Якось зустрів його під час обідньої перерви секретар партійної організації підприємства тов. Осипов.

— Вирішили ми, Миколо, створити в себе комсомольсько-молодіжну бригаду. Очолити її тобі доручаємо.

Секретар пильно подивився у вічі Миколі, що мовляв на це скажеш. Микола мовчав. Не знав, що відповісти. Адже відповідальність неабияка. Чи справиться? Перед його очима враз промайнули обличчя його товаришів Анатолія Білофанова, Івана Яценка, Івана Нестерука. Всі вони хороші хлопці. Добре трудяться, охоче виконують доручення.

Звітку про створення комсомольсько-молодіжної бригади сприйняли з задоволенням. Другого дня Микола зібрав всіх членів бригади. Взяли соціалістичне зобов'язання, на змагання викликали цех заготовки та шліфування деталей.

Спочатку не доставало досвіду. Та вже з першого дня намагалися працювати організовано. Кожен якнайшвидше виконував свою операцію, спішив допомогти товаришеві.

Миколу можна було побачити всюди: то він був на своєму робочому місці, то ходив пояснювати щось товаришам, йшов до заготовельного цеху, коли там затримувалися з подачею деталей, сам підсилював їх до робочих місць. Досвід приходив з часом. Через 3—4 місяці так організував роботу, що бригада складала цозміни до 200

різних ліжок. Таку кількість продукції випускали тут вперше.

Бригадирував більше року. І не було такого дня, щоб не перевищували змінне завдання. В минулому році за високої показники в соціалістичному змаганні, за хорошу організацію праці бригаді складальників металічних ліжок присвоєно звання комуністичної. Цього звання бригада повністю заслуговує. Хлопці працюють зладжено, ритмічно. Кожен пильнується не тільки за себе, а й за свого товариша, за роботу всієї бригади.

Згуртованість відчувається не лише на виробництві. Всі члени бригади колективно відпочивають, часто разом відвідують кінотеатри, вистави, приймають активну участь у різних гуртках художньої самодіяльності, займаються спортом. Член бригади А. Білофанов—один з кращих спортсменів в республіці.

...В цеху чути переливчастий брязкіт заліза. Вправно працюють хлопці. Іх — 14. З заготовельного цеху раз по раз підносять готові деталі. Проходить лише кілька хвилин, і вправні руки молодого робітника складають з них ліжко. Іх багато. Цілими партіями відправляються до споживача. Молодий майстер Микола Білий уважно слідкує за кожною операцією. Таких ліжок потрібно зробити якнайбільше і високої якості. Адже взятє зобов'язання до 50-річчя Великого Жовтня вирішено виконати достроково.

Л. РУСЕЦЬКИЙ.

Світлий слід

Натомлено дивиться підйомний кран єдиною фарою, що прикріплена на самому кінці стріли. Дивиться на землю, де працюють підручні мулярів. Ще якась мить, і він понесе в піднебесся цеглу, розчин цементу, панелі для перекриття. Понесе туди, де будівельники кладуть стіни нової споруди — центральної котельні. І так весь день.

Підйомний кран, автомашини, шестері навантажені різними матеріалами, добротні кількоповерхові будівлі стали невід'ємною частиною пейзажу центральної садиби радгоспу імені Суворова. І умілими творцями всього цього є невтомні радгоспні глухі будівельники, які складають тут компактную групу.

Вітер підхоплює піщинки і несе їх на ріку Дністер. Тоненько співає електромотор, коли кран опускає стрілу вниз, і з натугою, сердито, коли вантаж піднімається вгору. Марія Катрага, звивши погляд догори, уважно спостерігає за вправними рухами крановщика. Ось він натиснув важіль, і стріла знову опустилася до низу. Пройшло кілька хвилин — і Марія подала команду: піднімай! Враз запрацювали електромотори, і натягнутий, як струна, трос поніс до верху кілька сот цеглин. А жінка не відривала погляду і розглядала щось вгорі.

— Маріє, що там? — звернулася

дівельників Трохимом Лапіним. Про цю людину тільки хороше говорять в радгоспі імені Суворова Ямпільського району, Вінницької області. Сам майстер неабиякий організатор, він зумів за короткий проміжок часу навчити людей своєї бригади кільком суміжним професіям, добитися високої якості робіт. Тепер бригада Трохима Лапіна має в своєму складі не тільки мулярів, а й теслярів, штукатурів. То ж і роботи всі виконують комплексно. Поки муляри кладуть стіни, теслярі вставляють вікна, готують лісоматеріал, клопочуться щоб вчасно все зробити. Бо темпи ж у бригаді швидкі. Теплою слова заслуговують Віталій Андрієвський, Володимир Якименко, Петро Завірюха, Василь Дзигівський та багато інших трударів.

Ось недавно прийшов в бригаду Йосип Соколянський. Лагідні сірі очі, світле волосся, яке спадає на чоло, і завжди радісна посмішка. Таким знають у бригаді зовсім ще молодого майстра. Допитливість, кмітливість допомогли юнаку за короткий час оволодіти складною, але почесною професією муляра. Тепер він завжди поряд з досвідченими будівельниками працює добре. Йосип гордиться тим, що в бригаді повірили в його здібності і його ім'я ставлять в один ряд з старшими. Ось і тепер приємно подивитися, як лягає під руками муляра цеглина

боту. В цьому році вони мають завершити спорудження кількох дво- і триповерхових будинків. Отже, не одна радгоспівська сім'я сподівається справити новосілля.

Постійною турботою оточені будівельники в радгоспі імені Суворова. Адміністрація на чолі з директором Г. С. Сірою, партійна організація, яку очолює К. П. Ковальський, роблять все для того, щоб кожен трудівник мав не тільки хороші умови для праці, а й для відпочинку. Живуть будівельники в світлих, просторих кімнатах гуртожитку. В ленінській кімнаті до їх послуг телевизор, різні настільні ігри, газети, журнали. Чимало молодих трудівників можна зустріти за тренуванням з різних видів спорту.

Новий трудовий день. Тоненько, ніби пастух на сопілці, співає пісню вітер. Мінорно вторить йому електродвигун баштового крану. В ритмі цієї мелодії бронзові мускулісті тіла будівничих здаються величавими, як і їх праця.

— Ніно,—показує бригадир,—давай-но ще цегли.

— Зараз,—махнула рукою вона знизу.

Помах велетенської руки крана, і вантаж поплив у височині.

Непомітно плине час. Знову сідає на спочинок червонясте сонце. Залишають свої робочі місця будівельники. Може завтра, після завтра вони закінчать цей об'єкт, почнуть споруджувати інший. Але всюди, де б не працювали глухі—ці чудові своєю працею люди, мо-

ЕКСПЕРИМЕНТ—У ВИРОБНИЦТВО

На нашому підприємстві випускається різна продукція: електрощитки квартири, карнізи металічні, штепсельні з'єднання двох видів і таке інше. Загальний річний план по випуску валової продукції становить близько 4 мільйонів

карбованців. До нинішнього року підприємство займалося не лише освоєнням нової продукції, а й безпосереднім її випуском у широкому асортименті.

Завжди продукція нашого підприємства користується великим попитом у покупців. Її можна побачити в Києві і Харкові, Запоріжжі і Львові, Луганську та інших містах України. Кращі її зразки неодноразово експонувалися на багатьох республіканських і все-союзних виставках і завжди займали одне з перших місць.

На підприємстві є інструментальний цех, який виготовляє самостійно необхідне обладнання для випуску тої чи іншої продукції. Цех добре справляється зі своїм завданням. Тут працюють висококваліфіковані робітники. Вони виготовляють штампи і пресформи, а це робота, як відомо, вимагає високої точності. Саме від них залежить якість продукції.

Завдяки високій активності і організованості бригади слюсарів на підприємстві ніколи немає затримки з освоєнням продукції. Саме тому вирішено зробити наше підприємство дослідним. Основне завдання колективу — освоєння нових видів продукції і далі її серійне виробництво на спеціалізованих підприємствах. Ліжка металічні ми вже передаємо на Комунарське учбово-виробниче підприємство, туди ж буде передано все устаткування. Для того, щоб випуск цієї продукції не затримав-

ся, в Комунарськ поїдуть наші кращі спеціалісти, інженерно-технічні працівники, робітники. Вони допоможуть освоїти нове устаткування, навчать виготовляти продукцію. В цьому ж році ми повинні достроково допомогти освоїти фільмоскоп «Світлячок», який виготовлятиме Харківське учбово-виробниче підприємство. Зараз завершуються, можна сказати, останні виготовлення штампів для організації серійного випуску фільмоскопів. Поліпропиленові деталі для електроапаратури в нас також повністю освоєні. Раніше ми їх виготовляли лише при допомозі штампів. Останнім часом в цеху пластмас встановлено вісім найновіших автоматів. Деякі з них вже працюють, для останніх незабаром будуть встановлені пресформи.

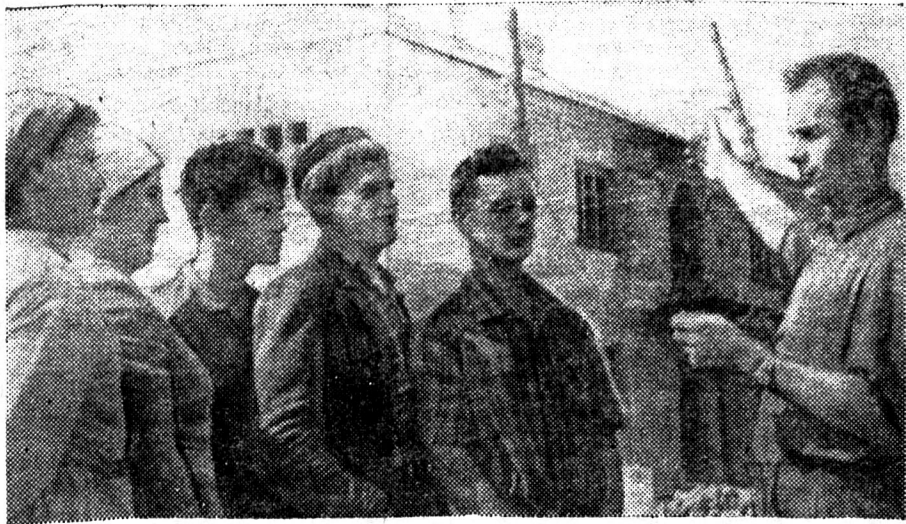
Крім цього Київське дослідне підприємство виготовляє по кооперації окремі пластмасові деталі для Запорізького і Одеського УВП.

Багато дбаємо про поліпшення умов праці. В складальному цеху, де виготовляються штепсельні з'єднання та квартири щитки, встановлено конвейер, що дало змогу різко збільшити випуск продукції.

Вже тепер підприємство приймає замовлення від усіх учбово-виробничих підприємств на виготовлення штампів і пресформ на 1968 рік.

И. ГОЛЬДЕНБЕРГ.
Директор Київського дослідного підприємства УТОГ.

«НАШЕ ЖИТТЯ»
3 стор. 12 липня 1967 р.

На фото (зліва направо): члени будівельної бригади — підручні Марія Катрага, Ніна Андрієвська, Василь Дзигівський, муляр Йосип Соколянський, теслярі Володимир Якименко та Віталій Андрієвський на будівництві двоповерхового будинку в радгоспі імені Суворова Вінницької області.
Фото О. Полякова.

до подруги Ніна Андрієвська, яка працює поруч.

— Голуби,—показала та. Ми теж піднімаємо вгору голови: горді в своєму стрімкому злеті голуби. Які вони гарні!..

Ми зустрілися з бригадиром бу-

до цеглини. Швидко, впевнено і одна біля одної — як у справжнього майстра.

На багатьох об'єктах трудився Трохим Лапін з своєю бригадою. І де б не працювали невтомні трударі — скрізь їм дякували за ро-

лодіє, оновлюється і збагачується рідна сторона. Світлий слід залишають вони на землі.

С. КРЕЙМЕР,
працівник редакції Ямпільської райгазети «Слово хлібороба», Вінницька область.

Те, що відбувалось в Києві, на вулиці Курській, 6, у Палаці культури, не можна інакше назвати, як грандіозним святом мистецтва. В учасників заключного туру республіканського фестивалю художньої самодіяльності, які з'їхались з усіх кінців України, у ці дні було дуже багато клопоту, перш ніж перетворити напружені, і хвилююче билася серця. Це було справжнє свято і велика школа для захоплених у мистецтво людей, юних і старих. Всі вони викликають у мене почуття поваги і захоплення.

Я нічого не знаю, наприклад, про В. Волошинова, який грав у «Зачарованому вітряку» М. Стельмаха старого отця Яківха, або про А. Приходька з Херсону (Балаяний з «Весілля в Малинівці»), дивлюся на їх зморшкуваті обличчя, приблизно вгадую їх вік, і з серця рветься: спасибі вам за вашу душевну молодість! Спасибі вам, зовсім юні Форкоші і Довгані, Задніпровські і Нестеда, які своїм чарівним мистецтвом прикрашають наше життя і закликають інших — ідіть до наших

мистецьких лав, де завжди весело, бадьоро, де панує натхненний труд.

Не має змоги відмітити в газетній статті хоч малу частину тих яскравих талантів, які сяяли на сцені Київського палацу культури. Не можна також сказати про якийсь небудь театральний колектив — тут все ідеально, а про другий — тут все погано. Кожний колектив має певні і високі досягнення, але й не вільний від помилок і недоробок. Можна порівняти різні колективи з студентами різних курсів: одні — на першому курсі, другий — на третьому, а загальне, що об'єднує, — всі у навчанні, всі на шляху до оволодіння театральною майстерністю. Розвиваючи це порівняння, треба сказати, що і по закінченні інституту актор з дипломом в руках не має права припинити навчання, а навпаки — ще більше трудитись. Хоч які високі оцінки одержали колективи, вони не повинні заспокоюватись на досягнутому. Треба ще наполегливіше працювати над основними елементами ак-

все ж сказати, що в колективах відстає учбова робота, а в деяких випадках відчувається слабкість режисури. Так, наприклад, дуже посередньо показав свою роботу Черкаський будинок культури, і це сталося не з вини акторів. Другий приклад — драматичний колектив Чернігова, запросив у консультанти професіонального режисера Ю. Табурянського, і результати виявилися відмінними. Тут відчувається поглиблена робота над образами, характерами, вдала мізансценівка, насичені паузи.

Найкритичніша справа з художнім оформленням вистав. Громіздкі, невиразні декорації, довгі перестановки часто знижують драматичне напруження і художнє враження від хорошої гри акторів. Вдалим було оформлення у Львів'ї, лаконічне і виразне; воно дозволяло стрімко розгортати дію, швидко змінювати епізоди. А величезна за своїми масштабами робота одеситів над «Зачарованим вітряком» багато втратила від недосконалого оформлення.

Хочеться відмітити успіх харків'ян, які від огляду до огляду показують все кращі роботи і заслужили рекомендацію на присвоєння звання їх драматичному колективу «Народного театру».

РОЗДУМИ НА ФЕСТИВАЛІ

торської майстерності, не тільки «розумувати» п'єсу, а й будувати і творити виставу на рівні сучасних вимог до театру.

Зараз при буйному розквіті народного мистецтва знизка на «самодіяльність» майже не приймається до уваги. Відомо багато випадків, коли самодіяльні колективи показували вистави своїм режисерським і акторським вирішенням вище за професійні. Приймаючи до уваги складність і специфіку праці глухих, різний культурний рівень виконавців, треба

Поруч з народними театрами і обласними будинками культури гідно себе представили учасники Комунальського клубу Луганської області, які показали виставу А. Салінського «Барабанщиця».

На закінчення хочеться поділитись однією думкою, яка прийшла під час фестивалю: чи можливий був би такий блискучий парад народних талантів в капіталістичній країні, де панує голод і безробіття? Ні, тільки наша сонячна країна, тільки наш радянський

На заключному турі фестивалю самодіяльних колективів глухих України успішно виконували мексиканський танець С. Ласкава, О. Гринько (перший зліва) і М. Пилипенко з Київського палацу культури. Фото І. Щербанюка.

СПОРТИВНИЙ тиждень

Успіх Юрія Верещака

На особистих змаганнях з російських шашок спортивного товариства «Спартак», які закінчились наприкінці минулого місяця, член УТОГ кандидат в майстри спорту Юрій Верещак (Полтава) здобув 4 перемоги, 10 партій звів внічию і лише одну програв.

Набравши 9 очків з 15 можливих, Юрій виконав норматив на присвоєння звання майстра спорту СРСР.

На фото: Юрій Верещак.

Нагороди — найсильнішим

Три дні на стадіоні заводу «Більшовик» проходили гострі поєдинки глухих футболістів, які виборювали першість Київського обласного відділу УТОГ. Чотири команди боролися за звання найсильнішої, але це право втретє завоювали футболісти Київського міського відділу УТОГ, які одержали три перемоги і забили у ворота суперників 20 м'ячів. 12 з них забив найкращий бомбардир першості О. Овчаров, за що йому вручено спеціальний приз.

Друге місце зайняла команда Київського дослідного підприємства глухих, третє — школа-інтернат № 6 для глухих. Зрілу технічну і практичну майстерність продемонстрували гравці Андрієнко, Яценко, Овчаров, Черняк. Їх включено до складу збірної команди Київської обласної ради товариства «Спартак», а гравців В. Марченка та О. Овчарова — до складу збірної УРСР, шестирозового переможця першості СРСР серед глухих футболістів.

Переможців змагання нагороджено перехідним кубком і дипломами I, II, III ступенів.

Б. КОБЕЦЬ.
Майстер спорту.

ВИРОБНИЧА ГІМНАСТИКА В ЦЕХАХ

Щозміни, після кількох годинної роботи вже понад два роки на Донецькому учбово-виробничому підприємстві в цехах проводиться з робітниками виробнича гімнастика, а під час обідньої перерви — різні рухливі ігри. Це значно підвищує життєздатність робітників, сприяє підвищенню продуктивності праці.

М. АНТОНОВА.
Перекладач Донецького УВП.

Редактор В. ПІТЕНКО.

Наша адреса:

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. Е-7-38-43
«Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих

БФ 32414. 10. VII. 1967 р.
Київ, друк. УВП-3,
зам. 459—3000.

ПОДВИГ АДЖІМУШКАЯ

Живою легендою, яскравим прикладом відваги, хоробрості і стійкості радянських людей, їх безмежної відданості своїй соціалістичній Батьківщині, навечно вписана славною сторінкою в історію героїчної оборони м. Керчі під час Великої Вітчизняної війни. Про те, як все це було, спробуємо розповісти лаконічною мовою нечисленних документів, що дійшли до нас з тих часів. Деякі з напізотлілих паперів були знайдені в братських могилах при перенесенні солдатських останків, інші — за підметкою стоптаного партизанського чобота або в пляшці під кам'яною брилою. Ці документи не багатослівні і надзвичайно скромні, вони говорять про легендарне, як про буденне. Але з них вимальовуються героїчні сторінки невимрущої слави нашого народу.

З перших днів війни трудящі Керчі мобілізували всі свої сили на подання всебічної допомоги фронтові. Робітники металургійного заводу імені Войкова та інших підприємств міста в складних умовах воєнного часу організували виробництво боєприпасів, зброї, військового спорядження.

Керченські металурги за власною ініціативою випустили 3 бронепойзди, екіпажі котрих було укомплектовано добровольцями з місцевого населення. Ці бронепойзди брали активну участь в боях за Севастополь і Керч.

Влітку 1941 року міськомком партії створив винищувальний батальон і комуністичний загін, в складі яких налічувалось близько 2 тисяч бійців. Понад 400 чоловік вплило до двох партизанських загонів під командуванням І. І. Пахомова.

Вони активно діяли в Аджімушкайських і Старокарантинських каменоломнях.

Захопивши восени 1941 року Керч, фашистські кати замучили й знищили десятки жителів міста. Але жакливі масові репресії не зломали духу радянських патріотів.

Населення Керчі брало активну участь в десантних операціях частин 51 Армії, кораблів і підрозділів Чорноморського флоту та Азовської військової флотилії. В результаті цих операцій наприкінці 1941 року Керч було визволено від нечужих окупантів.

У травні 1942 року Радянські війська змушені були вдруге відійти від міста. Трудящі Керчі разом з відірваними від переправ підрозділами Радянської Армії організували стійку оборону Аджімушкайських каменоломень. В глибоких штольнях і кам'яних пе-

БЕСІДИ, ЧИТАЦЬКІ КОНФЕРЕНЦІЇ

Велика політмасова і виховна робота до славного ювілею Радянської влади ведеться нині на підприємствах і організаціях Київського обласного відділу УТОГ. Тут часто читаються лекції, проводяться бесіди на різні теми, як наприклад: «Герої Жовтня не вмирають», «Великий Жовтень на Україні», до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Регулярно робляться тематичні огляди газет, журналів, книг.

В Білоцерківському будинку культури оновлена вся наочна агі-

тація, виготовлено стенд «50 років Радянської влади».

Екскурсії і культпоходи по пам'ятних історичних місцях вже стали тут традицією. Нещодавно велика група глухих виїжджала в Канів на могилу Т. Г. Шевченка, а також відвідала історичний музей с. Трипілля та інші пам'ятні місця Київщини.

* * *

Читацьку конференцію «Ленініана» до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна провела бібліотека Одеського будинку культури глухих.

АМАТОРСЬКИЙ ФІЛЬМ

Аматорська кіностудія «Каме-ня» Львівського будинку культури глухих створила художній фільм «Роки життя». Фільм був представлений на обласний огляд аматорських фільмів. Жюрі реко-

мендувало фільм на Всесоюзний фестиваль в м. Москву, де його було нагороджено Дипломом 3 ступеня, а студії присвоєно звання «Лауреата Всесоюзного фестивалю самодіяльного мистецтва» і вручена пам'ятна медаль.

черах було створено підземний гарнізон чисельністю понад 10 тисяч чоловік. Його очолили начальник відділу бойової підготовки штабу Кримського фронту полковник П. М. Ягунов, підполковник Г. М. Бурмін, старший батальйонний комісар І. П. Парахін та старший лейтенант М. Г. Поважний.

Протягом п'яти місяців підземний гарнізон чинив упорний опір ворогові. Боротись доводилось в неймовірно тяжких умовах. Захисники каменоломень перебували в темряві, позбавлені всякого світла. У них не вистачало ні харчів, ні води.

Фашисти з допомогою вибухівки завалювали входи і виходи з каменоломень, бомбили, обстрілювали їх, обкладали мінами. Гітлерівські варвари не зупинялись перед застосуванням проти захисників підземної фортеці навіть отруйних газів. Але радянських воїнів і трудящих міста ніщо не могло зломити. Во-

ни мужньо стояли до кінця.

Ніщо не забуто і ніхто не забутий. За мужність і героїзм, проявлені під час оборони і визволення Керчі, понад 10 тисяч радянських воїнів, партизанів, підпільників, жителів міста нагороджено орденами і медалями. Більш як 100 чоловік удостоїлись звання Героя Радянського Союзу.

Керч ушавилась і як місто-воїн, і як місто-трудівник. Відомо, якої шкоди його господарству завдали німецько-фашистські окупанти. Всі промислові підприємства і 85 процентів житлового фонду було перетворено на руїни. Після визволення трудящі Керчі швидко залікували рани війни.

Тепер трудящі героїчного кримського міста разом з усім радянським народом готуються гідно зустріти 50-річчя Великої Жовтня.

(РАТАУ)